Πόσοι και πόσες ακόμη;

Πόσοι/ες θα βγουν ακόμα ζωντανοί; Πόσοι/ες ήταν στα αμπάρια; Θα γίνει ποτέ επιχείρηση έστω να τους ανασύρουν από τον υγρό τάφο; Πόσοι/ες έχουν χαθεί χωρίς ο θάνατός τους να έχει καν καταγραφεί; Στον Έβρο, στο Αιγαίο, στα ανοιχτά της Πύλου, στην Καλαβρία, στη Λαμπεντούζα, στα στενά του Γιβραλτάρ.

Το χθεσινό έγκλημα στα ανοιχτά της Πύλου έχει την προσοχή της κοινής γνώμης λόγω του αριθμού των θυμάτων, τα οποία ανέρχονται μάλλον στις εκατοντάδες. Είναι μια ευκαιρία να μιλήσουμε. Ωστόσο, είναι κι αυτό μια υποχώρηση. Υπάρχει ένας ντοστογιεφικής καταγωγής μύθος, ο οποίος επιστρέφει στην Ούρσουλα Λεγκέν, και θέτει ένα δίλημμα: ας φανταστούμε μια πόλη στην οποία είναι όλοι ευτυχισμένοι, ας φανταστούμε μια ουτοπία, τη συνάντηση όλων των ουτοπιών, όλων των παραδείσων όλων των θρησκειών, που όμως η ευτυχία της να έχει ως προϋπόθεση τη δυστυχία ενός παιδιού. Ενός και μόνο. Ας φανταστούμε αυτή την πολιτεία πανέμορφη, ελεύθερη, αισθαντική. Και κάπου σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, ένα παιδί να μεγαλώνει πίσω από τα κάγκελα, παρατημένο με τα ελάχιστα, να κοιμάται στο χώμα, πάνω στα περιττώματά του, να ουρλιάζει μόνο του ακατάληπτα. Και όλοι να γνωρίζουν ότι αν απαλλάξουν αυτό το παιδί από τη δυστυχία του, αν το βγάλουν από τη φυλακή του, αυτό θα είναι το τέλος της ευτυχισμένης ζωής όλων. Θα το δεχόμασταν άραγε αυτό; Θα μπορούσαμε να απολαύσουμε τη ζωή σε αυτή την πόλη; Θα φεύγαμε μήπως;

Σε μια τέτοια πόλη ζούμε. Αυτό μας λένε τουλάχιστον. Επί χίλια. Ότι τα μικρά μας κεκτημένα, μια δουλειά, ένα κρεβάτι, για άλλους περισσότερα, για άλλους λιγότερα, και η ασφάλειά μας, αναγκαία προϋποθέτουν απέραντη δυστυχία και ανείπωτα εγκλήματα. Ότι πρέπει να πνίγονται άνθρωποι για να νιώθουμε ασφαλείς. Νιώθουμε αλήθεια πιο ασφαλείς τώρα; Νιώθουμε ήσυχοι; Θα κοιμόμαστε με τα παράθυρα ανοιχτά;

Η υποκρισία, όμως, εξοργίζει όσο και το έγκλημα. Πρέπει να δίνουμε σημασία και στις λεπτομέρειες. Μία λεπτομέρεια είναι ότι το εθνικό πένθος, που καλώς κηρύχθηκε, κηρύχθηκε από τον υπηρεσιακό Πρωθυπουργό. Τέτοια ευαισθησία σε προηγούμενα ναυάγια και καταγγελίες δεν είδαμε. Μάλλον δεν είναι τολμηρό να κάνουμε την εκτίμηση ότι μια κυβέρνηση Μητσοτάκη δύσκολα θα είχε κάνει ακόμη κι αυτό. Μάλλον θα ρωτούσε αν έχουμε πάει στην Πύλο, τη ραγδαία αναπτυσσόμενη τουριστικά περιοχή της Μεσσηνίας. Αλλά όσο οι τουριστές προσκαλούνται να κολυμπήσουν στα καταγάλανα νερά της Βοϊδοκοιλιάς, λίγα ναυτικά μίλια μακρύτερα αλλοι άνθρωποι χαροπαλεύουν με τα κύματα.

Μια δεύτερη λεπτομέρεια όμως, είναι το σκεπτικό του πένθους. Ακόμη και τη στιγμή του πένθους, ο

θύτης, το ελληνικό κράτος, το κηρύσσει: «*με τη σκέψη και σε όλα τα θύματα των αδίστακτων διακινητών που εκμεταλλεύονται την ανθρώπινη δυστυχία».* Ακόμα και στην ανακοίνωση της κήρυξης του εθνικού πένθους, στόχος είναι να πει το ελληνικό κράτος «δεν είμαι εγώ ο θύτης». Ούτε καν αυτή τη στιγμή, ούτε καν μπροστά σε μια εκατόμβη νεκρών, δεν μπορούν να βουτήξουν τη γλώσσα στο μυαλό τους και να σταματήσουν να αναπαράγουν ακροδεξιές δικαιολογίες. Να δείξουν λίγη ταπεινότητα μπροστά στον θάνατο. Να πουν το πιο απλό: «με τη σκέψη στις οικογένειές τους».

Πώς θα καλυφθούν μόνο σκέφτονται. Πώς δεν θα κατηγορηθούν. Και πως δε θα χρειαστεί στη συνέχεια να κάνουν πίσω από τις πολιτικές της καταστολής της μετανάστευσης που με τέτοιο ζήλο υπηρετούν. Το ότι τόσο οι εθνικές όσο και οι ευρωπαϊκές πολιτικές επί χρόνια τώρα ξοδεύουν εκατομμύρια για τείχη και στρατόπεδα, για απελάσεις και επαναπροωθήσεις δεν φαίνεται να έχει καμία σχέση με τους νεκρούς. Το ότι ο μόνος λόγος ύπαρξης διακινητών είναι ότι δεν υπάρχουν νόμιμοι τρόποι μετανάστευσης, ότι τα σύνορα κλείνουν όλο και περισσότερο, ότι τα περάσματα γίνονται όλο και πιο δύσκολα, δεν φαίνεται να απασχολεί ούτε την εξουσία ούτε τα παπαγαλάκια της στα κανάλια. Να μη ξεχνάμε εξάλλου ότι σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου στελέχη της κυβέρνησης επαναλάμβαναν διαρκώς και σε όλους τους τόνους ότι έχουν την πρόθεση να αυστηροποιήσουν περαιτέρω τη μεταναστευτική πολιτική της χώρας καθώς και να ενισχύσουν τον φράχτη στον Έβρο.

Ήδη από το πρωί στα κανάλια παίζουν «αποκλειστικές» ειδήσεις: έξι στους 104 επιζώντες είναι διακινητές. Το λένε ξανά και ξανά, με έμφαση. Το στηρίζουν στο ότι μίλαγαν «άπταιστα» αγγλικά. Είναι προφανώς ενοχοποιητικό στοιχείο η γνώση αγγλικών. Και δεν ντρέπονται.

Ο εκπρόσωπος του λιμενικού έλεγε χθές το βράδυ «δεν ήθελαν να σωθούν». Τους παρακολουθούσαν από το μεσημέρι, είχαν επικοινωνία με το πλοίο, αλλά δεν ήθελαν να σωθούν. Είναι η πρώτη ίσως φορά στην πρόσφατη ελληνική ιστορία που κάποιος ρώτησε τους μετανάστες/ριες για κάτι, τους άκουσε προσεκτικά και σεβάστηκε κατά γράμμα την επιθυμία τους. Συγχαρητήρια στο λιμενικό. Πάντα τέτοια.

Αν όντως από το πλοίο είπαν ότι δεν θέλουν βοήθεια -χωρίς προφανώς αυτό να αποτελεί καμία δικαιολογία για το λιμενικό που δεν τους βοήθησε- πόσο τραγική μπορεί να είναι αυτή η άρνηση; Μια άλλη, όχι αρχαία, αλλά σύγχρονη ελληνική τραγωδία. Αν αρνήθηκαν, αρνήθηκαν γιατί ήξεραν τί εννοεί ο θύτης τους με τη λέξη «βοήθεια». Ήξεραν ότι «βοήθεια» στα σύγχρονα ελληνικά σημαίνει: σύλληψη, κράτηση και απέλαση.

Πήγε η Σακελλαροπούλου στο λιμάνι. Με τα τζίπ, τους μπράβους, τους/τις παρατρεχάμενους/ες. Και ακόμα και εκεί, σε αυτή τη στιγμή, δεν κατέβασε το βλέμμα. Η έπαρση της εξουσίας που δολοφονεί και νιώθει πως έχει κάθε δικαίωμα να το κάνει. Προστατεύω με τον φράχτη τα σύνορα «της χώρας μου», είπε. Από ποιους και ποιές τα προστατεύει;

Αν οι μετανάστες και οι μετανάστριες του πλοίου δεν ήθελαν βοήθεια, εμείς δεν θέλουμε προστασία. Δεν θέλουμε να προστατευτούμε από αυτούς που χρειάζονται έναν τόπο να ζήσουν, να

προστατευθούν από τον πόλεμο, την ακραία φτώχεια, την περιβαλλοντική καταστροφή. Προστασία θέλουμε από όλη αυτή την υποκρισία, την αναλγησία, την έπαρση της εξουσίας πάνω στις ζωές όλων μας.

Θέλουμε να φτιαχτούν ασφαλή περάσματα. Θέλουμε σύνορα ανοιχτά. Αδιαπραγμάτευτα. Χωρίς αν και χωρίς αλλά.

Καλούμε στις συγκεντρώσεις πανελλαδικά.

Πύλος | Είναι Έγκλημα | Όλα τα καλέσματα πανελλαδικά

Αθήνας: 15/06 στις 7μμ Προπύλαια

https://www.facebook.com/events/168496632703547?ref=newsfeed

Θεσσαλονίκη: 15/06 στις 6μμ, Καμάρα

https://www.kinimatorama.net/event/153344

Πάτρα: 15/06 στις 7μμ, πλ. Γεωργίου

https://www.kinimatorama.net/event/153377

Βόλος: 15/06 στις 7μμ, Άγιο Νικόλας

https://www.kinimatorama.net/event/153382

Καλαμάτα: 15/06 στις 8μμ, συντριβάνι (φανάρια Αριστομένους

https://www.kinimatorama.net/event/153378

Χανιά: 15/06 στις 7μμ, πλ. Αγοράς Χανίων

Ηράκλειο: 15/06 στις 7.30μμ., Λότζια Εργατικά Σωματεία, Σύλλογοι - ΠΑΜΕ

Ρέθυμνος: 15/06 στις 7μμ, στο Δημαρχείο

Κως: 15/06 στις 7μμ πλ. Καζούλη

Χίος: 15/06 στις 15/6, 7.30 μ.μ., πλ. Βουνακίου

Κάλυμνος: 15/06 στις 8μμ, έξω από το Πνευματικό Κέντρο Καλύμνου

Μυτιλήνη: 15/06 στις 7.30μμ, Πλ. Σαπφούς

Γιάννενα: 15/06 στις 8μμ, στο εργατικό κέντρο

Χαλκιδα 15/06 στις 8μμ, πλατεία Δικαστηρίων